

De ondertrouw van de Heere met Zijn volk

Schriftlezing: Hosea 2:17-22

Tekst: Hosea 2:18 en 19

Zingen:

Psalm 138:2

Psalm 103:4

Psalm 45:6, 7

Psalm 9:10

Psalm 111:5

Psalm 25:3, 4, 7

Psalm 85:4

En Ik zal u Mij ondertrouwen in eeuwigheid; ja, Ik zal u Mij ondertrouwen in gerechtigheid en in gericht, en in goedertierenheid en in barmhartigheden. En Ik zal u Mij ondertrouwen in geloof; en gij zult den Heere kennen.

Geliefde gemeente, in Hooglied 1 vers 5 mag de bruid in verwondering zingen: *Ik ben zwart, doch liefelijk*. Daarmee spreekt zij allereerst uit wie zij zelf is en bleef in zichzelf: zwart, onrein, zondig, vuil. Maar zij wist ook van de grote genade die zij van koning Salomo ontvangen had. Zij was liefelijk, zij was schoon geworden, zij was wit geworden. Ja, daar had Salomo voor gezorgd, want toen hij haar ten huwelijk vroeg, heeft hij ook gezorgd voor het geschikte bruiloftskleed.

Is dat geen wonder? En dan mogen wij boven die woorden wel uitroepen: meer dan Salomo is Christus. Door met Zijn bloed te kopen en met dat dierbare bloed zó te reinigen, dat die bruid schoon en wit voorgesteld wordt voor de Vader. Ja, het is een groot wonder dat de Heere in het huwelijk wil treden met zo'n zwarte zondares, met zo'n zwarte bruid.

Daarvan getuigt Hosea. Tot driemaal toe horen wij vanmorgen de stem van de Heere: *Ik zal u Mij ondertrouwen*. En dat drievoudige woord liet de Heere nu horen aan een volk dat steeds weer van Hem afhoereerde. Een volk dat Hij daarom in de woestijn moest voeren, maar ook een volk dat op Gods tijd uit die woestijn weer verlost zou worden. Een volk dat door het dal van Achor geleid zal worden, waar de Heere zal zijn als een deur der hoop. Een volk dat in die weg de bruid van Christus geworden is.

We schrijven daarom boven de prediking: **de ondertrouw van de Heere met Zijn volk**. En we letten op drie gedachten:

1. het grote wonder van deze ondertrouw
2. de vaste grond voor deze ondertrouw
3. de zalige gemeenschap door deze ondertrouw.

1. Het grote wonder van deze ondertrouw

Wat was de staat van het volk Israël in de dagen van Hosea zeer zondig geworden, gemeente. Het was ontrouw geworden aan de Heere, Die Zich aan dat volk verbonden had. Het was een volk dat zijn *boelen* was nagegaan. En met dat woordje wordt nu precies de zonde aangewezen: geestelijke hoererij.

Wij gebruiken dat woordje *boelen* niet meer, maar het betekent niets anders dan minnaars. Israël gaf haar liefde niet meer aan de Heere, maar aan allerlei vormen van de Baälsdienst. Jawel, zij ging die Baäls als haar boelen, als haar minnaars, achterna. Dat was haar geestelijke hoererij.

En wat zou dat volk nu verdiend hebben? Dat de Heere een scheidsbrief zou schrijven. Een geestelijke echtscheiding. Want dat volk had zelf het huwelijk met God stukgemaakt. Alle rechten op dat huwelijksleven met de Heere had het volk ten enenmale verspeeld. Daarom hadden zij het verdiend in de woestijn om te komen.

En nu dat grote wonder. Al toornde de Heere over de zonden van Zijn volk, en al moest Hij hen naar recht straffen, nochtans wilde de Heere Zijn afhoererend volk geen scheidsbrief schrijven. Hij wilde Zijn bruid niet voor altijd van Zich verstoten. En ondanks die geestelijke hoererij klonk daar tot driemaal toe die stem in onze tekst: *En Ik zal u Mij ondertrouwen*.

Tegenover dat drievoudige woord *daarom*, dat een woord van gericht is geweest, klinkt vandaag het drievoudige genadewoord: *Ik zal u Mij ondertrouwen*. De Heere begeerde Zijn volk terug. Hij begeerde haar weer tot Zijn bruid aan te nemen. Welk een onbezweken trouw, welk een onuitsprekelijke liefde van de Heere voor Zijn o zo ontrouwe bruidskerk, voor Zijn zo dikwijls liefdeloos volk.

Ik zal, Ik zal, Ik zal u Mij ondertrouwen.

Ja, wie is hier eigenlijk aan het woord, gemeente? Wie laat dat drievoudige *Ik zal u Mij ondertrouwen* horen? Nu, dat is heel duidelijk. Want wij komen in hetzelfde hoofdstuk telkens weer die Naam tegen: HEERE. De Naam van de drie-enige Verbondsgod. De Naam Die betekent: *Ik zal zijn, Die Ik zijn zal*.

En daarom mag vanwege die drievoudige Naam HEERE ook dat drievoudige *Ik zal u Mij ondertrouwen* verstaan worden als het spreken van de drie-enige God.

Dan is het in de eerste plaats de Vader Die deze woorden spreekt. Want de Vader heeft Zich van eeuwigheid voorgenomen om voor Zijn Zoon een bruid te verkiezen. Daarom horen wij de Schrift ook zeggen: *Uw Maker is uw Man*.

Maar de Zoon heeft Zelf gezegd: *Ik en de Vader zijn Eén*. Daarom is het ook de stem van Christus die hier klinkt: *Ik zal u Mij ondertrouwen*. Want die bruid die de Vader aan de Zoon gegeven heeft, heeft Hij aanvaard. Hij heeft het gezegd: *Vader, zij waren Uwe, en Gij hebt Mij dezelfde gegeven*.

En toen Christus die bruid aanvaardde, heeft Hij Zijn Vader beloofd om gehoorzaam te zijn en naar de aarde te komen. Om voor Zijn bruid te lijden en te sterven. Om Zijn bloed te storten als een losprijs voor de schuld. Om Zijn bloed te geven als die allergrootste bruidsschat, om verloren zondaren weer tot Zijn eigendom te kopen.

En hoe zullen die zondaren dat nu aan de weet komen? Wel, de Heilige Geest is de grote Bruidswerver. Hij vervult het woord: *In gestikte klederen zal zij tot den Koning geleid worden*. Daarom mogen wij de woorden van onze tekst ook verstaan als woorden van Christus, Die namens Zijn Vader en door Zijn Geest spreekt.

Gemeente, hier past ons eerbied en diep ontzag. Als wij de drie-enige God horen zeggen: *En Ik zal u Mij ondertrouwen*, dan blijft er alleen ootmoed en verwondering over.

Maar wat wil dat zeggen: *ondertrouwen*? Begrijpen jullie dat, jongens en meisjes? Als Hosea dat aan Israël verkondigt, weten zij heel goed wat dat woord betekent. Want onder Israël kwam die

ondertrouw voor. Wij kennen het woord bijna niet meer, maar een afgeleide vorm ervan kennen wij nog wel, en dat noemen wij verloving.

Als een jongen en een meisje het zeker weten dat ze met elkaar in het huwelijk willen treden, dan verloven zij zich. Ze beloven elkaar als het ware: wij gaan trouwen, en we gaan alles voorbereiden op dat huwelijk. Maar onder Israël was de ondertrouw nog plechtiger. Er waren getuigen bij. De vader van de bruid was erbij. En in tegenwoordigheid van getuigen sprak de vader uit dat hij zijn dochter aan haar toekomstige man wilde wegschenken.

Zo lezen wij iets daarvan in de geschiedenis van David, als Saul zijn dochter aan hem geven zal dat hij dan zegt: *van mijn dochter zult gij heden mijn schoonzoon worden*. En de ondertrouw had in de tijd van de Bijbel feitelijk hetzelfde karakter als het huwelijk. Zij mocht niet meer verbroken worden. Als dat toch gebeurde, stond dat op één lijn met echtbreuk.

We zien daar een treffend voorbeeld van in het begin van het Nieuwe Testament, bij Jozef en Maria. Maria was met Jozef ondertrouwd. Er was dus een hele sterke band gekomen die zeker tot het huwelijk leiden zou. Het was het huwelijk zelf nog niet, maar de ondertrouw was zó hecht, dat het huwelijk zeker volgen zou. Onder Israël gold zelfs de regel dat het huwelijk binnen een jaar na de ondertrouw gesloten moest worden.

Zie daar de betekenis van dat woordje. En dat belooft de Heere nu in onze tekst aan Zijn volk. O, straks in de hemel zal het huwelijksfeest zijn, de bruiloft van het Lam. Maar hier op aarde gaat de Heere met Zijn volk in ondertrouw. Dat is een wonder, een groot wonder.

En waarin schittert dat wonder nu vooral? In één woordje. In het woordje *u*.

Ik zal u Mij ondertrouwen.

Wie is die *u*? Ja, dan moet u echt op het puntje van uw bank gaan zitten. Want wie heeft de Heere op het oog als Hij zegt: *Ik zal u Mij ondertrouwen*? Dat zijn niet de beste mensen. Niet de mensen die nog iets hebben om zich op te beroemen. Hosea heeft het vanuit zijn profetie juist zo ontdekkend en vernederend laten zien wie nu die mensen zijn waarvan de Heere zegt: *Ik zal u Mij ondertrouwen*.

Dat zijn mensen die het verbond verbroken hebben. Zondaren die allerlei andere minnaars liever hebben dan de Heere. Mensen die de zonde liefhebben, de wereld liefhebben, ja zelfs van nature hun liefde aan de duivel geven. Mensen die in zonden ontvangen en geboren zijn. Onrein, vuil, zwak, walgelijk. Mensen die maar één ding verdiend hebben: de rampzaligheid. Zondaren worden in de Schrift aangewezen als goddelozen, als vijanden, als rebellen, als geestelijke hoereerders. Mensen van wie de Heere moet zeggen dat zij verdiend hebben uitgeroeid te worden.

Hebt u daarvoor leren buigen? Ben je het daarmee eens geworden? Dat je zo slecht bent, dat je vanuit jezelf niets anders doet dan afhoereren? En dan het wonder: dat de Heere tot zulke mensen, die daaraan ontdekt zijn, die het met Hem eens geworden zijn en eerlijk voor Hem gebogen hebben, zegt: *Ik zal u Mij ondertrouwen*. Al loop je duizenden keren bij Mij weg, al hoereer je met duizend andere minnaars, Ik kan van u niet af. Daarom zal Ik u Mij ondertrouwen in eeuwigheid.

Als daar plaats voor gemaakt wordt in je leven, en de Heilige Geest werkt het geloof in je hart dat dit je persoonlijk gelden mag, dan blijft er verwondering over. Dan blijft er aanbidding over. Dan blijft er ootmoed over. O kleine, onbeduidende zondaar, je kunt het niet begrijpen dat de Heere dit nu zegt: Ik, die grote drie-enige God, zal u Mij ondertrouwen. Dan kom je op je knieën terecht. Dan

roep je in verwondering uit: Heere, Uw Naam is met recht Wonderlijk. Niet alleen in Naam, maar ook in daad. Dat U nu mij, arme, ellendige, walgelijke zondaar, wilt behouden. Dat U mij, zwarte en verdoemelijke zondaar, zó bemint, zó liefhebt, dat U met mij in ondertrouw wilt gaan. Heere, dat kan ik niet begrijpen. Ik kan alleen maar stamelen: wat heeft U bewogen om zo een als ik ben tot Uw bruid te willen aannemen?

Jawel, gemeente, zulks is ook van den Heere der heirscharen uitgegaan; Hij is wonderlijk van raad, Hij is groot van daad.

2. De vaste grond voor deze ondertrouw

Het blijkt des te meer als we gaan ontdekken welke vaste grond deze ondertrouw heeft.

Kijk, wanneer een jongen en een meisje elkaar liefhebben en na verloop van tijd tot het besluit komen dat ze samen willen trouwen en zich gaan verloven, dan gebeurt het dikwijls dat de jongen aan het meisje een ring geeft. Soms ook andersom. Als een bevestiging: wij hebben nu trouw aan elkaar beloofd, en die ring die wij dragen is daarvan een teken, een onderstreping, een zegel.

Met dat beeld gaan we naar onze tekst. Dan mogen we als het ware spreken over een ondertrouwsring die de Heere aan Zijn Kerk geeft. Een prachtige gouden ring, blinkend aan alle kanten. En in die gouden ring bevinden zich zes kostbare diamanten.

Wat zijn die zes diamanten in de ondertrouwsring van de Heere? Het zijn de zes eigenschappen van Hemzelf waardoor Hij laat weten dat Zijn ondertrouw echt is, waar is, en op een vaste grond rust.

Luistert u maar:

*Ik zal u Mij ondertrouwen in eeuwigheid,
in gerechtigheid,
in gericht,
in goedertierenheid,
in barmhartigheden,
en in geloof.*

Bij dat laatste woordje moet ik even een kleine uitleg geven. Als je dat oppervlakkig leest, denk je al gauw: dat zal wel het zaligmakende geloof zijn dat de Heilige Geest in het hart werkt. Maar dat wordt hier niet bedoeld. Onze kanttekenaren hebben dat helder gezien. Dat woordje *geloof* betekent hier: trouw, getrouwheid. In de grondtekst staat een woord dat met *amen* samenhangt. Het wijst op Gods betrouwbaarheid. Hier wordt dus een eigenschap van God bedoeld: Zijn trouw.

Laten we die zes diamanten eens wat dichterbij bekijken.

De eerste is *eeuwigheid*. Dat betekent: van eeuwigheid tot eeuwigheid geldt Zijn ondertrouw. Al dwaalt Zijn bruid menigmaal van Hem af, Hij zal haar nooit en te nimmer verwerpen. Soms lijkt het alsof de Heere Zijn Kerk vergeten heeft en verlaten heeft, maar dat doet Hij nooit geheel en dat doet Hij nooit lang. Want Hij heeft haar ondertrouwd in eeuwigheid.

Daarom zegt Hij op een andere plaats: *Voor een klein ogenblik heb Ik u verlaten; maar met grote ontfermingen zal Ik u vergaderen. In een kleinen toorn heb Ik Mijn aangezicht van u een ogenblik verborgen; maar met eeuwige goedertierenheid zal Ik Mij over u ontfermen, zegt de Heere, uw Verlosser.*

Wat een vaste grond van Zijn ondertrouw: eeuwigheid.

De tweede diamant is *gerechtigheid*. Wat betekent dat? Dat de Heere Jezus voor een gerechtigheid gezorgd heeft die Zijn bruid niet heeft. Gods gerechtigheid betekent heel eenvoudig: als je volmaakt de wet van God houdt, dan krijg je het eeuwige leven. Maar nu weet de Heere dat er niemand op deze aarde is die daaraan kan voldoen. Het ganse menselijk geslacht is vol van ongerechtigheid geworden.

Toen openbaarde de Heere nóg iets van Zijn gerechtigheid: nu moet er betaald worden voor die schuld, nu moet de zonde gestraft worden. Ook dat kan geen mens ooit volbrengen.

Maar wat heeft Christus gedaan? Hij heeft aan Gods gerechtigheid volkomen voldaan. Volmaakt heeft Hij de wet gehouden. Volkomen heeft Hij de straf op de zonde gedragen. Volkomen heeft Hij de schuld betaald met Zijn bloed. Dat heeft Hij gedaan aan het kruis op Golgotha. Daar heeft Hij geleden. Daar is Hij gestorven. En in de nabijheid van Golgotha is Hij begraven.

Maar wat gebeurde er op de vroege paasmorgen? Toen is Christus opgewekt tot rechtvaardigmaking van Zijn bruidskerk. Toen Hij op aarde kwam in de staat van Zijn vernedering, droeg Hij als het ware dat vieze, vuile kleed van de ongerechtigheden van Zijn bruid, dat Hij van haar had overgenomen. Maar dat vuile kleed moest in het graf achterblijven. En toen Christus uit dat graf werd opgewekt, droeg Hij dat kleed van de zonde van Zijn Kerk niet meer, maar het zuiver witte kleed van Zijn gerechtigheid. Dat kostbare bruiloftskleed waarmee Hij een naakte zondaar gaat bekleden. Welk een vaste grond van Zijn ondertrouw. Dat is het waarvan Jesaja heeft uitgezongen: *Ik ben zeer vrolijk in den Heere, mijn ziel verheugt zich in mijn God; want Hij heeft mij bekleed met de klederen des heils, den mantel der gerechtigheid heeft Hij mij omgedaan.*

Zeg, arme zondaar in ons midden, die weet dat je zondaar bent, begeer je dit bruiloftskleed? Voel je je ook zo naakt, zo arm, zo ellendig? Hoor dan: *Ik zal u Mij ondertrouwen in gerechtigheid.* Hij bezit dat kleed wat je van nature niet hebt. Rust niet voordat je met dat kleed bekleed bent.

Hoe krijg je dat kleed? Kijk dan eens naar de derde diamant: *gericht*.

Ik zal u Mij ondertrouwen in gericht. Wat betekent dat? De Heere maakt een zondaar altijd zalig in een rechte weg. Nooit buiten Zijn recht om. Goddelozen worden gerechtvaardigd om niet, door het geloof in Christus, maar altijd in de sfeer van het recht.

Zoals we zingen uit Psalm 130: *Zo Gij, Heere, de ongerechtigheden gadeslaat, Heere, wie zal bestaan?* Dat is een woord van gericht. Maar dan volgt het wonder: *Doch bij U is vergeving, opdat Gij gevreesd wordt.*

Dan zie ik daar aan het einde van het Oude Testament in de profetie van Zacharia dat gezicht waarin de hogepriester Jozua voor de Heere staat. Voor het gericht. En hoe staat hij daar? Met vuile klederen. Kun je zo in Gods gericht bestaan? Nee, totaal niet. Maar daar worden hem die vuile kleren uitgedaan. En daar krijgt Jozua wisselklederen. Daar hebt u het weer: dat blanke, witte bruiloftskleed. En dan kan de Heere in dat gericht nog maar één ding doen: vrijspreken. Dat wordt bedoeld met: *Ik zal u Mij ondertrouwen in gericht.* Is dat geen vaste grond van de ondertrouw van de Heere?

Maar u bent er nog niet uitgekeken op die ring. Kijk eens naar de vierde diamant: *goedertierenheid*.

Wat is dat? Dat is Gods liefde. Dat is Gods gunst. Dat woord openbaart Zijn verbondsliefde. O, wat heeft Christus Zijn bruidskerk onuitsprekelijk lief. Wat tiert Zijn hart van goedheid over haar. Het is alsof Hij met deze woorden, *Ik zal u Mij ondertrouwen in goedertierenheid*, Zijn liefdesarmen om Zijn bruid heen slaat en haar aan Zijn hart drukt. En in haar hart laat horen: *Ik heb u liefgehad met*

een eeuwige liefde; daarom heb Ik u getrokken met goedertierenheid. Wat een vaste grond van Zijn ondertrouw.

En uit die goedertierenheid vloeit iets voort. Daar hebt u de vijfde diamant: *barmhartigheden*.

Ik zal u Mij ondertrouwen in barmhartigheden. Dat woord staat in het meervoud. Waarom? Omdat er in het leven van Gods Kerk zoveel nood kan zijn. Zoveel narigheid. Zoveel ellendigheid. En voor elke nood vloeien er uit het hart van de drie-enige God barmhartigheden, ontfermingen. Ze blijven maar stromen. Daarom staat er in Klaagliederen 3: *Het zijn de goedertierenheden des Heeren, dat wij niet vernield zijn, dat Zijn barmhartigheden geen einde hebben.* Welke vaste grond van Zijn ondertrouw met Zijn Kerk.

En dan de laatste diamant: *geloof*, dat is dus: trouw.

Ik zal u Mij ondertrouwen in geloof. Daarmee zegt de Heere: wat Ik nu beloofd heb, o Mijn Kerk, is waar. Daar kan Mijn bruid echt op aan. Het is trouw al wat Hij ooit beval. Het is alsof ik de Heere hoor zeggen: zou Ik het zeggen en niet doen? Zou Ik spreken en niet bestendig maken? Dat zal Ik nooit doen. *Wat uit Mijn lippen ging, blijft vast en onverbroken.* Welke vaste grond schittert er in die zes diamanten van de ondertrouwsring van Christus voor Zijn bruid.

3. De zalige gemeenschap door deze ondertrouw

En hoe wordt dat nu ervaren in het geloofsleven, gemeente? Door de ondertrouw, door de omgang met de Heere, door het kennen van de Heere. Dat zien we aan het einde van vers 19: *En gij zult den Heere kennen.* Dat is een heel diep woord in de Schrift. Kennen, door omgang. Kennen, door gemeenschap. En zo zal de bruid van Christus haar Bruidegom leren kennen, in beginsel en ook steeds meer. Daar zorgt de Heere Zelf voor. In het hogepriesterlijk gebed heeft de Heere Jezus Zelf gezegd: *En dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen, den enigen waarachtigen God, en Jezus Christus, Dien Gij gezonden hebt.*

Dat kennen, gemeente, is echt nodig om vruchtbaar Heilig Avondmaal te kunnen vieren. Een arme zondaar of zondares die enige geloofskennis van de Heere gekregen heeft en steeds uitzielt naar meerderen kennis, die mag komen. Maar als die kennis ontbreekt, dan kun je niet komen.

Vraag dan de Heere, smeeek Hem om Hem te leren kennen. Opdat Hij het waar gaat maken. Opdat het ook in uw leven vervuld wordt: *En gij zult den Heere kennen.*

*Hij die Uw Naam in waarheid kent,
zal, Heere, op U in zijn ellend
vertrouwen, wijl Gij nooit liet zuchten
hen, die gelovig tot U vluchten.*

Amen.

Toespraak bij de eerste tafel: De Heere kennen als Vader

De laatste woordjes van vers 19, daar horen wij de Heere zeggen: *en gij zult den HEERE kennen*. HEERE, met allemaal hoofdletters, u hoort het: dat is de drie-enige God.

En dat betekent dus dat de Heere in je leven zó gaat werken, dat je de Heere als Vader leert kennen. Dat is die Vader Die je zo goed geschapen heeft. Dat is die Vader Die zag dat je bij Hem wegliep. Dat is die Vader Die zag dat je Hem op Zijn hart trapte. Dat is die Vader Die zag dat je in de verlorenheid terecht kwam. Dat is diezelfde Vader Die een toorn moest ontsteken over je zonde en je zou moeten wegwerpen.

Maar dat wilde de Vader niet. Waarom niet, kind des Heeren? Waarom niet? Hij heeft je liefgehad met een eeuwige liefde. Dat is wat.

En dan zit je hier met je verloren leven. Dan zit je hier met je gruwelijke zonde. En Hij zegt door de tekenen van Zijn Zoon, Die Hij gezonden heeft: *Grimmigheid is bij Mij niet*. Ik ben verzoend door het bloed van Mijn lieve Zoon. Ik zal nooit meer op je toornen. Ik zal nooit meer op je schelden. Ik heb al je zonden achter Mijn rug geworpen. Ik zal je nooit meer Lo-Ammi noemen: *gij zijt Mijn volk niet*. Maar voor eeuwig zijt gij Ammi: Mijn volk, gekocht door het bloed van Mijn Zoon.

Als door die lieve Geest dat het geloof in je hart wordt gewerkt en versterkt, zodat je als antwoord door het geloof amen mag zeggen op Zijn Woord: *Ik zal U mij ondertrouwen, o mijn God*. En als dat weer eens mag leven vanbinnen, dan ga je zingen.

Laten we samen zingen uit Psalm 25 vers 3.

*Denk aan 't vaderlijk meêdogen,
HEER', waarop ik biddend pleit;
Milde handen, vriendelijke ogen
Zijn bij U van eeuwigheid.*

Toespraak bij de tweede tafel: De Heere kennen als Zoon

En Ik zal u Mij ondertrouwen, zo hebben wij gehoord. *En gij zult den HEERE kennen*. En nog een keer mag ik het u zeggen: dat is de drie-enige Verbondsgod, Vader, Zoon en Heilige Geest. Aan de eerste tafel hebben we overdacht dat degenen die de Heere vrezen, Hem leren kennen als Vader. Maar ook als Zoon. Want Hij heeft het Zelf beloofd: *Ik ben de goede Herder, en Ik ken de Mijnen, en word van de Mijnen gekend*.

En wat is dat toch een wonder, dat de Heere Zich laat kennen. En wat ga je dan kennen van de Heere Jezus? Dat Hij God is en mens wilde worden. Waarom? Omdat wij zo slecht zijn, omdat wij zo gezondigd hebben. Want aan Gods gerechtigheid moest genoeg geschieden. Daarom wilde Hij mens worden, om te betalen.

En waarmee heeft Hij betaald? Met Zijn dierbaar bloed. Christus heeft Zijn bloed gestort als Bloedbruidegom, om een verloren mensenkind tot Zijn eigendom te kopen en daarmee alle zonde en ongerechtigheid weg te wassen in dat dierbare bloed.

En omdat Hij dat gedaan heeft, terwijl je lag in je verlorenheid, daarom kan Hij je bekleden met de klederen van Zijn heil. Dan komt Hij vanmorgen door de prediking en door het sacrament, en Hij zegt: *Ik zal u Mij ondertrouwen. En gij zult Mij kennen*. Want Ik ben de Deur der hoop. Nu is volbracht wat Ik moest doen. Ik heb met Mijn bloed de toorn van God willen blussen, zodat Mijn

Vader geen vertoornd Rechter meer is, maar in gunst en liefde op je neerziet. Dat heb Ik nu verworven.

En dan komt Hij zo eenvoudig in de tekenen van brood en wijn. Dan zegt Hij als Bloedbruidegom tegen Zijn Kerk: hier zijn de tekenen van Mijn onbezweken trouw en liefde. Hier is Mijn verbroken lichaam voor u. Hier is Mijn vergoten bloed voor u, tot vergeving van alle zonden. Ik ben uw Bloedbruidegom. Zo zult gij Mij leren kennen. Want dat heeft Mijn Vader hier beloofd in deze tekst, tot zaligheid van zondaren die zalig worden in een rechte weg.

Daarom is het waar. We gaan samen zingen Psalm 25 vers 4.

*Hij zal leiden 't zacht gemoed
In het effen recht des HEEREN;
Wie Hem need'rig valt te voet,
Zal van Hem Zijn wegen leren.*

Toespraak bij de derde tafel: De Heere kennen als Heilige Geest

En zij zullen den HEERE kennen, die trouwe Verbondsgod.

Bij de eerste tafel hebben wij gehoord dat dat de Vader is. Bij de tweede tafel hebben wij gehoord dat dat de Heere Jezus is. Maar bij die drie-enige Verbondsgod hoort nu ook de Heilige Geest. En ook Die wordt gekend.

Blijven we in de context van de woorden die wij vanmorgen hebben overdacht, dan mogen wij met recht zeggen dat de Heilige Geest de Bruidswerver is.

Mag ik het illustreren aan de hand van Gods Woord? Daar zie ik vader Abraham zitten in zijn tent. En hij overdenkt de toekomst. Hij ziet zijn zoon Izak. En dan denkt hij aan datgene wat de Heere hem bekendgemaakt heeft: je zult tot een groot volk worden en straks zal de Messias uit je nageslacht voortkomen. Wil die belofte vervuld worden, dan moet Izak trouwen.

En dan zegt hij: Eliëzer, mijn knecht, kom eens bij me. Ga eropuit en zoek een vrouw voor Izak. En hij gaat eropuit. Eliëzer vindt Rebekka. En wat doet hij dan? Dan gaat hij het over Abraham hebben. Dan gaat hij het over Izak hebben. Dan geeft hij allerlei geschenken van Izak aan Rebekka mee, om haar mee te nemen tot Izak.

Zo doet de Heilige Geest het ook. Hij gaat eropuit met de schatten van de drie-enige God. Hij gaat naar de aarde. En Hij zoekt een bruid voor Christus. Hij zoekt dat verlorene wat daar zit, wat daar ligt, wat bij God weggezworven is. En Hij gaat door het Woord een zondaar overtuigen van wie hij is, om dat grote liefdeswerk van de Heilige Geest te doen in het hart van een zondaar. En dat is: Christus verheerlijken, plaatsmaken voor die ene grond der zaligheid.

En wat doet de Heilige Geest dan? Dan gaat Hij van Christus spreken. Dan gaat Hij Christus uitstallen. En terwijl Hij daarmee bezig is, gaat Hij uit de volheid van Christus je genade voor genade schenken. Dan komt Hij met een bemoediging. Dan komt Hij met een belofte. Dan komt Hij met onderwijs over Zijn lijden en sterven. En zo volgt het ene sieraad na het andere sieraad uit dat heilig Woord van God, ja, uit Christus.

Opdat je, en ik bedoel het echt eerbiedig, verliefd wordt op Jezus. Ben je dat ook?

En als dan de Heilige Geest zegt: zal Ik je nu meenemen naar Christus? Dan kan het niet anders, of het leeft in je ziel: ik zal trekken, ik kan niet anders meer, tot Hem Die mijn Bloedbruidegom kan zijn.

Zo gaat de Heilige Geest voort om je steeds meer en meer van die heilgeheimen te openbaren die nu in Christus te vinden zijn, opdat je Hem mag leren kennen. Mag ik het zo eens zeggen? Hij trekt je tot Christus, en Hij brengt je met Christus. En dan gaat Hij met de geest van Zijn Kerk getuigen dat zij kinderen van God zijn. Wat een rijkdom. Daar zingen we van, het 7^e vers van Psalm 25:

*Gods verborgen omgang vinden
Zielen waar Zijn vrees in woont;
't Heilgeheim wordt aan Zijn vrinden,
Naar Zijn vreêverbond, getoond.*